

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ СПІВРОБІТНИЦТВА ДЕРЖАВ ЄС В СФЕРІ БОРОТЬБИ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ

Онищенко О.А.

кандидат наук з державного управління, доцент
Класичний приватний університет

Розвиток транснаціональної злочинності – глобальна проблема сучасності, що має давню історію. Але й міжнародне співробітництво в протидії злочинності як соціальне явище має таку саму давню історію. У наукових працях учених-кримінологів злочинність визначено як негативне соціально-правове явище, що існує в людському суспільстві, має свої закономірності, кількісні та якісні характеристики, які спричиняють негативні для суспільства, людей наслідки й потребують специфічних суспільних заходів контролю за нею [4, с. 22]. Як вважає російський учений В.П. Панов, історичні корені міжнародного співробітництва в протидії злочинності сягають витоків виникнення держави та права [11, с. 8]. Цьому є документальні підтвердження, наприклад: договір єгипетського фараона Рамзеса II з царем хетів Хаттушилем III, укладений 1296 р. до Р.Х., норми якого, зокрема, передбачали обов'язок надавати допомогу один одному в діях проти внутрішнього ворога та видавати єгипетських втікачів [13, с. 18]; у поліцейському музеї м. Гамбург (Німеччина) демонструвалося прохання від 145 р. до н. е. про допомогу в розшуках раба, який вчинив крадіжку та втік до Олександрії [14, с. 10]. Відповідальність за такі злочини, як вбивство, пограбування, крадіжка передбачалися міжнародними договорами Давньої Русі з Візантією [7, с. 10]. За такі види злочинів, як: работоргівля, піратство та фальшивомонетництво передбачалося покарання законами Давньої Індії, Греції, Єгипту та Риму [6, с. 451].

Період активного розвитку міжнародного співробітництва в протидії злочинності припадає на ХІХ ст., оскільки саме тоді набуває розвитку інститут міжнародних конференцій, в рамках якого були вироблені ті конкретні елементи інституційної системи (структура, органи, процедура тощо), які потім були використані в міжнародних організаціях [8, с. 441]. До цього періоду відносять появу міжнародної злочинності, причинами чого, на думку Я.М. Бельсона, були:

- розвиток міжнародних відносин у сфері економіки, торгівлі, міжнародного туризму, що призвело до спрощення прикордонних правил, створюючи сприятливі можливості для переміщення злочинців через різні країни;

- зростання національної злочинності, яка є джерелом міжнародної;
- поширення різновиду злочинів (наркотогівля, торгівля жінками та дітьми), успішне запобігання яким було можливе лише на міжнародному рівні;
- технічний прогрес, який надавав злочинцям нові можливості для успішного вчинення злочинів на території декількох країн та уникнення кримінального переслідування [1, с. 82].
- У певному розумінні транснаціональну організовану злочинність можна назвати еволюцією злочинної діяльності, явищем якісно нового рівня порівняно з "міжнародною злочинністю" ХІХ ст. [8, с. 443].

Окремі вчені визначають транснаціональну організовану злочинність як "функціонування злочинних організацій та співтовариств, що мають розгалужену мережу філіалів в інших державах, використовують міжнародні зв'язки для постійного здійснення глобальних незаконних операцій, пов'язаних із переміщенням потоків інформації, грошей, фізичних об'єктів, людей, інших матеріальних і нематеріальних засобів через державні кордони з метою використання сприятливої ринкової кон'юнктури в одній чи декількох іноземних державах для отримання істотної економічної вигоди. Основними засобами їх функціонування та захисту від соціального контролю є корупція, насильство та використання істотних відмінностей у системах кримінального правосуддя в різних країнах" [12, с. 26].

Глобалізація як основна характеристика нинішньої епохи є предметом численних досліджень і основною причиною як позитивних, так і негативних наслідків для розвитку світового співтовариства. Як відзначив Генеральний секретар ООН на Х Конгресі ООН із запобігання злочинності та поведження із правопорушниками, саме глобалізація, під якою розуміється розмивання політичних кордонів і відкриття економічних ринків, створює умови для виникнення нових, більш широких форм злочинності [15].

У результаті змін у структурі торгівлі, фінансів, зв'язку та інформації створюється таке становища, коли злочинність уже не обмежується національними кордонами, являючи собою загрозу всьому людству.

Злочинні співтовариства набагато швидше, ніж державні системи різних країн, реагують на розвиток усіх типів комунікацій, на будь-які пом'якшення прикордонного контролю та полегшення пересувань.

Як зауважив російський учений В.С. Овчинський, останні десятиріччя ХХ ст. довели, що проблема глобалізації злочинності не може бути вирішена в рамках обмежених національно-державних засобів і методів [10, с. 6].

У цих умовах надзвичайно важливо протиставити новим викликам сучасності ефективне співробітництво та координацію діяльності держав у рамках міжнародних організацій.

Постановка завдання:

- навести фактори розвитку світової економіки та політики, що зумовили появу транснаціональної організованої злочинності;
- охарактеризувати загальні та особливі риси, заходи й механізми міжнародного співробітництва в боротьбі зі злочинністю, зокрема в рамках Європейського Союзу;
- проаналізувати та тенденції розвитку процесу співробітництва Європейського Союзу у сфері боротьби з транснаціональною злочинністю;
- навести фактори, що уповільнюють розвиток співробітництва у сфері боротьби зі злочинністю в рамках ЄС.

Поява міжнародної злочинності, як негативний наслідок інтернаціоналізації міжнародних відносин, її специфічність та масштаби зумовили перегляд традиційних методів і механізмів протидії злочинності, адже міжнародна злочинність потребує міжнародних зусиль для її запобігання та подолання, що можливе лише шляхом міждержавного та міжнародного співробітництва в цій сфері.

З метою запобігання й подолання міжнародної та транснаціональної злочинності впродовж ХХ ст. було зроблено такі кроки:

- створено систему міжнародних організацій універсального та спеціального характеру з питань протидії злочинності, із координаційним центром – Міжнародною організацією кримінальної поліції Інтерпол, заснованим у 1923 р.;
- прийнято відповідні міжнародно-правові акти, що регулюють питання міждержавного та міжнародного співробітництва у сфері боротьби зі злочинністю, зокрема встановлюють склади злочинів, уніфіковані санкції за окремі види злочинів, питання надання правової допомоги (насамперед, Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності 2000 р.) тощо.

Особливу активність у напрямі міжнародного співробітництва у сфері боротьби зі злочинністю в рамках міжнародних організацій виявляє, звісно, Організація Об'єднаних Націй. Так, на універсальному рівні за останні роки було прийнято ряд міжнарод-

но-правових актів, спрямованих на боротьбу з міжнародною злочинністю. Серед них: Конвенція про боротьбу з бомбовим тероризмом 1997 р.; Конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму 1999 р.; Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності 2000 р. та протоколи до неї; Конвенція ООН проти корупції 2003 р.; ведеться розробка міжнародної конвенції з боротьби з актами ядерного тероризму.

На регіональному рівні велике значення для закріплення конвенційного механізму співробітництва держав у сфері боротьби зі злочинністю має діяльність Ради Європи, у рамках якої прийнято комплекс конвенцій, що регулюють надання правової допомоги по кримінальних справах, питання видачі злочинців; проведено кодифікацію окремих транснаціональних злочинів; створено ряд робочих органів.

На жаль, справді "загальної" кримінальної політики Раді Європи створити не вдалося. Будучи за своєю природою міжнародною міжурядовою організацією, вона або приймає рішення у формі резолюцій і рекомендацій, не обов'язкових для виконання, або розробляє проекти конвенцій між державами-учасниками, що знову ж країни не зобов'язує підписувати й ратифікувати. У результаті вийшло, що багато конвенцій Ради Європи у сфері кримінального, кримінально-процесуального та кримінально-виконавчого права хоча й називаються "європейськими", мають дуже обмежене коло учасників.

Тим не менше, починаючи з 1957 р. (Європейська конвенція про видачу) у рамках Ради Європи було підготовлено понад двадцять конвенцій і одна угода з питань міжнародного співробітництва у сфері боротьби зі злочинністю: "Про нагляд за особами, умовно засудженими або умовно звільненими від відбування покарання" (1964 р.); "Про покарання за шляхово-транспортні правопорушення"; "Про міжнародні дійсності судових рішень у кримінальних справах" (1970 р.), "Про передачу виробництва у кримінальних справах" (1972 р.); "Про незастосовність терміну давності до злочинів проти людства і військових злочинів" (1974 р.); "Про припинення тероризму" (1977 р.); "Про передачу засуджених осіб" (1983 р.); "Про правопорушення, пов'язані з культурною власністю" (1985 р.); "Про кримінально-правовий захист навколишнього середовища" (1998 р.); угода "Про незаконний обіг на морі відповідно статті 17 Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин" (1995 р.) та інші.

Але, звісно, основним документом Ради Європи є Європейська конвенція з захисту прав та основних свобод людини 1950 р., яка набула чинності 4 листопада 1953 р. та є прикладом першої міжнародно-правової спроби закріпити й забезпечити на практиці основні права та свободи людини, які

були визначені Загальною декларацією прав людини 1948 р. [2, с. 347].

Нарешті, досвід такої організації, як Європейський Союз, надзвичайно важливий для побудови ефективної системи антикримінальних заходів.

Сьогодні зусилля Європейського Союзу в правоохоронній (у тому числі кримінально-правовій) сфері спрямовані на побудову "простору волі, безпеки та правосуддя".

Щоб наповнити цю гарну мету конкретним змістом, у жовтні 1999 р. в м. Тампер (Фінляндія) була скликана спеціальна сесія Європейської ради. На вищому політичному рівні члени Європейської ради погодилися щодо орієнтирів практичних дій, серед яких, насамперед, мова йшла про створення "єдиного справді європейського простору правосуддя", побудова якого, природно, не може бути справою одного дня. Необхідний і успішно проводиться цілий комплекс різноманітних заходів, серед яких:

- видання на рівні Союзу нормативних актів, що встановлюють ознаки злочинів та відповідальність за їх вчинення;
- ефективний захист прав транскордонних потерпілих від злочинів;
- установлення діючих форм взаємної правової допомоги та співробітництва держав – членів Європейського Союзу у кримінальних справах;
- взаємна видача державами злочинців та інших осіб, які намагаються уникнути правосуддя за кордоном;
- координація роботи національних правоохоронних служб через спеціальні установи.

Але необхідно зауважити, що специфічні відносини між європейським і національними правопорядками держав – членів ЄС характеризуються не тільки співробітництвом і партнерством, а й суперництвом, а іноді навіть деякою ворожістю одночасно. Це є реаліями європейського співтовариства, і, незважаючи на них, головний підсумок формування ЄС в тому, що вже досягнутий високий рівень гармонізації та уніфікованості національних правових систем, який в основному відповідає вимогам єдиного ринку та поступово набуває нового якісного характеру. Він дає змогу говорити про наявність у рамках ЄС досить ефективного та налагодженого правового механізму [4, с. 46].

Десять-п'ятнадцять років тому можна було ледь уявити, що Європейський Союз буде мати свої власні установи для поліцейського та судового співробітництва.

Створені в Європейському Союзі механізми являють собою досить просунутий рівень взаємодії держав і можуть слугувати моделлю для інших європейських держав та субрегіональних об'єднань.

По-перше, слід відзначити заснування інформаційно-координаційних центрів, покликаних забезпечити співробітництво поліцій держав – членів Європейського союзу

в боротьбі зі злочинністю, зокрема з організованою злочинністю, тероризмом, корупцією, шахрайством, наркобізнесом, незаконним обігом зброї, відмиванням грошей, злочинами проти дітей, нелегальною імміграцією тощо: Європейського поліцейського відомства (European Police Office), або Європолу (Europol), та Європейського відомства юстиції Євроюсту (Eurojust), розташованих у Гаазі.

Мета, заради якої створені та функціонують відомства, – сприяння заходам для боротьби зі злочинністю в державах – членах Європейського Союзу, а саме:

- підвищення ефективності роботи національних правоохоронних органів;
- розвиток співробітництва між ними [16].

Однак до сфери діяльності Європолу входять далеко не всі злочинні діяння, а лише "серйозні форми міжнародної злочинності", що мають потребу в спільних діях декількох держав – членів.

Зазначене поняття в Рішенні Ради Європи "Про заснування Європейського поліцейського відомства" від 6 квітня 2009 р. розкривається за допомогою трьох критеріїв:

- "мають бути наявні реальні дані про існування організованої групи або злочинної організації";
- "це злочинне формування повинно зачіпати інтереси двох і більше держав – членів";
- "через масштаби й наслідки злочинів необхідні спільні дії держав-членів".

Ці критерії слугують правовою підставою для визначення підвідомчості окремих складів злочинів Європолу.

Перелік предметів ведення Європейського поліцейського відомства має вичерпний характер, але може бути розширений Радою Європейського Союзу. Так, відповідно до ст. 4 Рішення "Про заснування Європейського поліцейського відомства" 2009 р., компетенція Європолу охоплює організовану злочинність, тероризм та інші наведені в додатку тяжкі форми злочинності, що стосуються двох або більше держав-членів таким чином, що через масштаби й наслідки відповідних злочинів виникає нагальна потреба в спільних діях держав-членів. До таких злочинів належать: незаконна торгівля наркотичними засобами (група злочинів, боротьбою з якими Європол займався ще в період його функціонування як "Відділу з наркотиків" (Europol Drug Unit) у 1994–1999 рр.). Досі злочини у сфері поширення і збуту наркотичних речовин займають ключове місце в діяльності Європолу (58% усіх розслідувань) [16]; торгівля ядерними й радіоактивними матеріалами; приховані імміграційні потоки; торгівля людьми; торгівля викраденими транспортними засобами; тероризм; незаконні дії з відмивання грошей; навмисне вбивство та тяжкі тілесні ушкодження; незаконна торгівля людськими органами й тканинами; расизм

та ксенофобія; викрадення людини, незаконне позбавлення волі й захоплення заручника; організоване розкрадання; незаконна торгівля культурними цінностями, у тому числі предметами антикваріату та творами мистецтва; шахрайство й обхід закону в корисливих цілях; рекет і вимагання коштів; виготовлення контрафактної та піратської продукції; підробка адміністративних документів і збут підроблених документів; фальшивомонетництво, підробка засобів платежу; комп'ютерна злочинність; корупція; незаконна торгівля зброєю, боєприпасами та вибуховими речовинами; незаконна торгівля видами рослин і породами тварин, що перебувають під загрозою зникнення; злочинність, що завдає шкоди навколишньому середовищу; незаконна торгівля гормональними речовинами та іншими факторами росту [17].

Основна сфера компетенції Євроюст включає:

- види злочинних діянь і правопорушень, у відношенні яких у конкретний момент часу компетенцією наділений Європол;
- такі види злочинних діянь:
- злочинність у сфері інформаційних технологій;
- шахрайство й корупція, а також будь-яке кримінальне правопорушення, що

зазіхає на фінансові інтереси Європейського співтовариства;

- відмивання доходів від злочинної діяльності;
- екологічна злочинність;
- участь у злочинній організації, як це поняття визначено в загальній акції Ради 98/733/НА від 21 грудня 1998 р. про визнання кримінальним діянням участі в злочинній організації на території держав – членів Європейського Союзу;
- інші правопорушення, вчинені у взаємозв'язку із зазначеними вище видами злочинних діянь і правопорушень [17].

Згідно з даними Євроюсту, з липня 2006 р. кількість справ, що передаються до ведення Євроюсту, зростає щороку, з моменту його заснування. Так, у 2002 р. до Євроюсту було передано лише 202 справи, а, наприклад, у 2005 р. кількість справ досягнула 588 (табл. 1) [18].

За період з 2002 р. до 2005 р. мало місце зростання кількості справ (рис. 1).

Найбільша кількість справ, що надходять до Євроюсту, стосуються торгівлі наркотичними засобами та шахрайства, але загалом у 2005 р. Євроюстом зареєстровано 36 видів різних правопорушень (рис. 2).

Таблиця 1

Справи, передані до ведення Євроюсту

Рік	Кількість справ
2002 р.	202
2003 р.	300
2004 р.	381
2005 р.	588
січень–липень 2006 р.	491

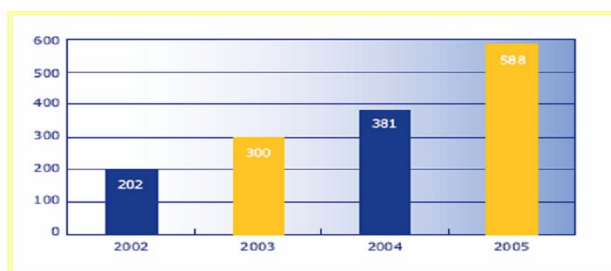

Рис. 1. Кількість справ у 2002–2005 рр.

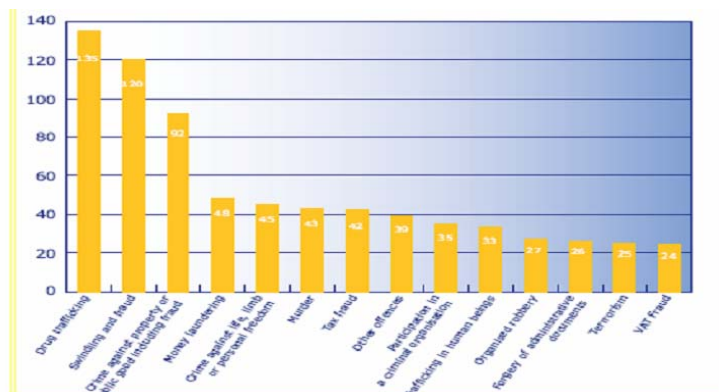

Рис. 2. Види правопорушень, зареєстровані Євроюстом у 2005 р.

Більшість справ, переданих до Євроюсту, – двосторонні, але це не завжди означає, що вони стосуються лише двох держав. До справи може бути залучено більше

країн, але тісне співробітництво в розкритті злочину необхідне лише між двома з них (табл. 2, 3).

Таблиця 2

Країни, до яких найчастіше надходять запити Євроюсту

Рік	Країна	Кількість запитів
2003	Іспанія	63
	Німеччина	56
2004	Іспанія	98
	Нідерланди	80
2005	Іспанія	136
	Нідерланди	95

Таблиця 3

Країни, які найчастіше надсилають запити

Рік	Країна	Кількість запитів
2003	Данія	36
	Німеччина	38
2004	Німеччина	50
	Великобританія	42
2005	Німеччина	99
	Італія	51

Крім заснування координаційних органів поліції та юстиції, в рамках Європейського Союзу за останні роки було укладено багатосторонні міждержавні угоди у сфері боротьби зі злочинністю, серед яких: Декларація "Про запобігання та боротьбу із торгівлею людьми" 2002 р.; Загальна позиція "Про боротьбу з тероризмом" 2001 р.; Рамкові рішення: "Про боротьбу з тероризмом" 2002 р.; "Про європейський ордер на арешт та процедури передачі осіб між державами-членами" 2002 р.; "Про виконання в ЄС рішень про заморожування майна або доказів" 2003 р.; "Про боротьбу із сексуальною експлуатацією дітей та дитячою порнографією" 2003 р.; "Про боротьбу з корупцією у приватному секторі" 2003 р.; "Про встановлення мінімальних положень стосовно складових елементів злочинів та санкцій у сфері торгівлі наркотиками" 2004 р.; "Про боротьбу з окремими формами та проявами расизму та ксенофобії засобами кримінального права" 2006 р.; "Про атаки на інформаційні системи" 2005 р.; "Про боротьбу з організованою злочинністю" 2008р.

Висновки. Серед іншого можна виділити такі фактори розвитку світової економіки та політики, що зумовили появу транснаціональної організованої злочинності:

- зростання взаємозалежності держав;
- формування світового ринку, для якого характерні тісні економічні зв'язки та взаємні інвестиції;
- формування міжнародних фінансових систем міжнародних розрахунків, які дають змогу здійснювати складні фінансові операції за участю банківських закладів кількох держав;
- розвиток світових систем комунікацій;
- розвиток міжнародної торгівлі, особливо в післявоєнний період;
- широкий розвиток технології контейнерних перевезень;

- збільшення масштабів міграції, створення багатонаціональних мегаполісів;
- "прозорість кордонів" між державами, що входять до складу Європейського Союзу та Співдружності Незалежних Держав [9, с. 18].

Управління та прийняття рішень у сфері внутрішньої європейської безпеки стають дедалі складнішою проблемою. Важливою причиною цього є те, що співробітництво в сфері правопорядку не обмежується однією або декількома нехай і регулярними зустрічами на різних рівнях. Тим не менше, розширене співробітництво в боротьбі зі злочинністю можна вже вважати фактом, що відбувся.

Разом з тим більшість наявних на сьогодні проблем і недоліків пов'язана з різноманітними факторами.

По-перше, система голосування, коли всі рішення приймаються тільки при одностайній думці, приводить до тиску на країни – учасниці угоди.

По-друге, наявність великої кількості країн у ЄС в комбінації з національними проблемами суверенітету призвело до досягнення піку в підході до створення внутрішньої галузі безпеки в Європейському Союзі.

По-третє, консолідація поліцейського та судового співробітництва в кримінальних справах у межах ЄС – не ізольований процес. На національному рівні діють національні поліцейські служби, які безпосередньо конкурують з надрегіональних або наднаціональних питань. На міждержавному рівні діє кілька структур з метою поліпшення координації міжнародного інформаційного обміну, міжнародної взаємної юридичної допомоги та міжнародних практичних дій.

Найважливішими щодо цього є:

- національні одиниці Європолу (ENUs);
- національні центральні бюро Інтерполу (NCBs);
- національні офіси SIRENE.

На підцентральному та регіональному рівнях є кілька спільних організацій поліції та суду поза національними кордонами. Ці форми співробітництва часто мають напівформальний характер, тобто вони можуть бути заснованими на угодах або функціонувати на основі напівпостійних секретаріатів. Наприклад: Кентські поліцейські відомства графства; регіональна поліція в Нідерландах; NEBEDEACPOL, що є давньою спільною структурою начальників поліцій у Нідерландах, Бельгії та Німеччині, особливо в сфері маастрихтських угод; а також співробітництво, що включає всі скандинавські держави, що є членами скандинавського Союзу.

По-четверте, дуже сильний вплив внутрішніх криз безпеки на ЄС (випадки в Бельгії, вибухи поїздів у Мадриді в 2005 р.). Дійсно, терористичні напади в ЄС приводили до безпрецедентної хвилі мір у прийнятті таких юридичних інструментів, як, наприклад, рішення щодо європейського ордеру на арешт [3, с. 24].

Щодо перспектив у подальшому розвитку співробітництва держав та їх поліцейських і судових органів у сфері боротьби з транснаціональною злочинністю, то ЄС повинен буде зосередитися на успішних формах міжнаціонального поліцейського співробітництва, підтримуючи їх фінансовими та адміністративними коштами з ціллю органічного виведення їх на більш якісний рівень та у більш широку мережу внутрішньої європейської безпеки.

Література

1. Бельсон Я.М. Интерпол в борьбе с уголовной преступностью / Я.М. Бельсон ; [под ред. И.И. Карпеца]. – М. : Наука, 1989. – 236 с.
2. Бердичевський Я.М. Всесвітня енциклопедія прав людини / Я.М. Бердичевський. – Запоріжжя : Демократія XXI століття, 2007. – 488 с.
3. Киселев А.К. Теория и практика управления подготовкой полиции в разных странах Евросоюза / А.К. Киселев // Вестник Северо-Кавказского государственного технического университета. – 2006. – № 5 (9). – С. 24.
4. Клемин А.В. Формирование единого европейского правопорядка: некоторые итоги / А.В. Клемин // "40 лет Римским

договорам: европейская интеграция и Россия": конференция. – СПб. : С.-Петербург. гос. ун-т : Центр европейск. документации. – С. 46.

5. Криминология : учебник / [под ред. В.Н. Кудрявцева, В.Е. Эминова]. – М. : Юрист, 1995. – 246 с.
6. Международное право : учебник / [отв. ред. Ю.М. Колосов, Э.С. Кривчикова]. – М. : Междунар. отношения, 1999. – 720 с.
7. Международное уголовное право / [И.П. Блищенко, Р.А. Каламкармян, И.И. Карпец и др.]. – М. : Наука, 1999. – 263 с.
8. Міжнародне право : підручник / [В.А. Ліпкан, В.Ф. Антипенко, С.О. Акулов та ін. ; за заг. ред. В.А. Ліпкана]. – К. : КНТ, 2009. – 752 с.
9. Меркушин В.В. Борьба с транснациональной организованной преступностью / В.В. Меркушин. – Мн. : Амалфея, 2003. – 208 с.
10. Овчинский В.С. XXI век против мафии. Криминальная глобализация и Конвенция ООН против транснациональной организованной преступности / В.С. Овчинский. – М. : ИНФРА-М, 2001. – 320 с.
11. Панов В.П. Международное уголовное право : учеб. пособие / В.П. Панов. – М. : ИНФРА-М, 1997. – 309 с.
12. Репецкая А.Л. Транснациональная организованная преступность : дис. ... д. юрид. н. / А.Л. Репецкая. – Иркутск, 2001.
13. Репецкий В. Дипломатичне і консульське право : підручник / В. Репецкий. – Л. : ВАТ "Бібльос", 2002. – 352 с.
14. Родионов К.С. Интерпол: вчера, сегодня, завтра / К.С. Родионов. – 3-е изд., перераб. и доп. – М. : Междунар. отношения, 1990. – 76 с.
15. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.uncjin.org/Documents/congr10/5r.pdf.
16. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.europol.eu.int.
17. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://eulaw.edu.ru/documents/legislation/law_defence.htm.
18. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://eur-lex.europa.eu/>.

Онищенко О.А. Міжнародно-правова регламентація співробітництва держав ЄС у сфері боротьби зі злочинністю

Анотація. У статті розглянуто співробітництво держав та їх поліцейських і судових органів у сфері боротьби зі злочинністю в аспекті розвитку світової економіки та політики як одну з фундаментальних проблем світового політичного процесу. Проаналізовано процес запобігання розвитку міжнародної та транскордонної злочинності. Наведено рекомендації щодо подальшого розвитку співробітництва держав у сфері боротьби зі злочинністю в рамках Європейського Союзу.

Ключові слова: співробітництво держав, міжнародна та транскордонна злочинність, поліцейські та судові органи, перспективи розвитку.

Онищенко О.А. Международно-правовая регламентация сотрудничества государств ЕС в сфере борьбы с преступностью

Аннотация. В статье рассмотрены вопросы сотрудничества государств и их полицейских и судебных органов в сфере борьбы с преступностью в аспекте развития мировой экономики и политики как одна из фундаментальных проблем мирового политического процесса. Проанализирован процесс предупреждения

развития международной и трансграничной преступности. Приведены рекомендации по дальнейшему развитию сотрудничества государств в сфере борьбы с преступностью в рамках Европейского Союза.

Ключевые слова: сотрудничество государств, международная и трансграничная преступность, полицейские и судебные органы, перспективы развития.

Onyschenko O. International and legal regulation of collaboration of the states of EU in the field of the struggle against criminality

Annotation. *In the article collaboration of the states and their polices and judiciaries in the sphere of the struggle against the criminality in the aspect of the development of world economics and policy on conditions of a modern development of an international society is considered. The process of the prevention of the development of international and tranceboundary criminality is analysed. Recommendations to the perspective further development of the collaboration of the states in the sphere of the struggle against the criminality within the European Union are proposed.*

Key words: *collaboration of the states, international and tranceboundary criminality, polices and judiciaries, perspective further development.*